

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן אלון (אברהם חי) בביאן ז"ל

בן חנה וראובן

נולד בירושלים

בתאריך כ"ו בתשרי תשל"ו, 1/10/1975

התגורר בירושלים

התגייס ביולי 1994

שרת בחטיבת גולני

נפל באסון המסוקים, בשאר ישוב

בתאריך כ"ח בשבט תשנ"ז, 4/2/1997

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 11 קבר: 2

הותיר אחריו הורים, שתי אחיות ושני אחים

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בן חנה וראובן. נולד ביום כ"ו בתשרי תשל"ו (1.10.1975) בירושלים וגדל בשכונת רמת אשכול, בן למשפחה שחרטה על דגלה את סמל האהבה והאחוה. אלון היה ילד חייכן ומלא שמחת חיים, שענינו היוקדות הקנו לו כוח משיכה בלתי רגיל. בכל מקום אליו הגיע, מיד נתחבב על הכול. את מסלול לימודיו החל בבית-הספר היסודי "פרדס" בירושלים ובכיתה ז' עבר עם כל בני כיתתו לבית-הספר "גי'נוגלי", שם למד בכיתה תורנית-טכנולוגית. אלון הצטיין בספורט, אהב בעיקר משחקי כדור ובכל הזדמנות גרר את חבריו למשחקי סטנגה, כדורגל וכדורסל. עסק גם באמנויות הלחימה - קונג-פו וקאראטה והתמיד בכך שנים רבות.

אלון היה פעיל מאוד בחיי החברה וגילה כושר מנהיגות כבר מגיל צעיר. בבית-הספר, כמו גם בקרב המשפחה המורחבת, עמד תמיד במרכז העניינים, ארגן את האירועים והעלה את המורל. גם בהיותו גאוות המשפחה ובן התפנוקים שלה, ידע להעניק תשומת לב מבלי לקפח איש, ולא נתן לראשו להסתחרר מהיחס לו זכה. אלון פיתח קשר חברי ועמוק עם אביו, אותו הוקיר והעריץ. כאשר פרצה מלחמת שלום הגליל ואביו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

נקרא להתייצב, שלח לו אלון גלויות עידוד. אם שמע שהאווירה בבית נעכרה או שהיחסים בין בני המשפחה עלו על שרטון, דאג מיד ליישב את ההדורים, גם אם היה רחוק. אלון חי ונשם מסורת אבות של גמילות חסדים ונתינה מהלב, אהבת המדינה ורצון להילחם למענה, תוך נכונות להקרבה עצמית. את הערכים עליהם התחנך שאף להנחיל לחניכיו בתנועת "בני עקיבא" בה הדריך, ומאוחר יותר לחייליו, עליהם פיקד.

כשסיים את לימודיו התיכוניים בחר ללמוד במקום חדש שהוקם - המכינה התורנית הקדם-צבאית "עצמונה", שבגוש קטיף. את בחירתו נימק במילים: "להתחיל דבר חדש במקום שאינו מוכר, על מנת ליישב את הארץ". במכינה התעצבה והתגבשה אישיותו ואמונתו הייתה שורשים. דגש הושם שם גם על הכנה נפשית ופיסית לקראת השירות בצבא. אלון לא הסתפק באימוני הכושר שהעבירו במכינה ודרש להגבירם. אחד ממוריו, הרב צבי ליפשיץ, סיפר עליו: "כשמו, חזק כאלון השואב, ברצונו החופשי, חומרי חיים ואוצרות חיים אדירים, מתוך מאגר מי-התהום הנשמתיים והחינוכיים שלו - הוא הולך וגדל ופתאום אתה עומד על ידו ואתה יודע, הנה אלון - עץ שדה אמיתי".

במאמר לעלון המכינה כתב אלון: "תהליך בניית האמון, עובר דרך רגישות לכל פרט ודאגה לכל מחסורו. הוא צריך להיות ה'אבא' וה'אמא' - כלומר: כשצריך לכעוס - יכעס, כשצריך לעזור - יעזור, כשצריך להסביר - יסביר, וכך לפקודת הקרב 'אחרי', ידע המפקד שכולם סומכים עליו והולכים איתו".

חלומו של אלון היה לשרת בסיירת מטכ"ל. הוא עבר בהצלחה את הגיבושון ושובץ לגיבוש הסופי, אך חלה. אלון נלחם על הזכות להזדמנות נוספת, עד שזומן בפעם השנייה. על אף שנשר מהמסלול לא נפלה רוחו והוא החליט להתנדב לגולני. בסוף חודש יולי 1994 התגייס לצה"ל, עבר את המסלול, שבסיומו הוכשר כלוחם חי"ר, והוצב בגדוד הבוקעים הראשון של חטיבת גולני. התפקיד של קשר-מ"מ קסם לו והוא סחב את מכשיר הקשר ללא הפסקה. במסעות, כדי לעודד את חבריו, היה מחלק להם ממתקים. בהמשך, נשלח לקורס סמלים ולאחר מכן לקורס קצינים.

אלון שירת תקופה קצרה כעוזר קצין מבצעים בגדוד 51 של גולני ולאחר מכן כמ"מ בקדם טירונות. בהמשך, הוצב לתפקיד מ"מ במחלקת עתודאים ואחרי חודשיים התבקש לעבור לפלוגת הקשר החטיבתית, בה שימש כמפקד צוות לוחמים בפלוגת קשר. אלון הכשיר את צוותו לקראת

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

עלייה ללבנון תוך שהוא מקפיד על ענייני בטיחות ומשמעת. את תקופת שירותו האחרונה עשה עם צוותו במוצב הבופור. בשיחה עם אביו על שירותו, אמר: "כל דקה בצבא זו מצווה, ובקרבי - מצווה מן המובחר".

בחיו הצבאיים כמו האזרחיים, הפך אלון לסמל ומופת ולדמות של מנהיג. כל מי שבא עמו במגע התרשם מרצינותו ומאהבת האדם שבו. בראיון עיתונאי ציטטו את דבריו: "האחריות מאוד כבדה, עצם החשיבה על זה קשה. אבל המדינה חשובה לי והחובה של כל חייל היא לעשות את הטוב ביותר שהוא יכול." בעת ששהה עם צוותו בבופור השתדל אלון ללמד את חייליו מורשת קרב ולהטמיע בהם את אהבת הארץ. על אף שהגיע הביתה רק אחת לחודש, לא התלונן ואמר: "מי שרוצה להיות קצין - צריך לתת".

בערב יום כ"ח בשבט תשנ"ז (4.2.1997) אירע אסון המסוקים, כששני מסוקי יסעור התנגשו מעל מושב שאר ישוב. שבעים ושלושה הלוחמים, שעשו דרכם לפעילות מבצעית בלבנון, נהרגו, וביניהם אלון. אלון הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי "הר הרצל" בירושלים. בן עשרים ואחת היה בנופלו. השאיר אחריו הורים, שתי אחיות - תמר ודקלה ושני אחים - ארז ותדהר. לאחר מותו הועלה לדרגת סגן.

במכתב התנחומים למשפחה השכולה כתב הרמטכ"ל אמנון ליפקין שחק: "אלון שירת כמפקד צוות בפלוגת הקשר של חטיבת גולני, ותואר על ידי מפקדיו כקצין אחראי ומסור, שהפגין מוטיבציה גבוהה לשירות הצבאי, הקרין ביטחון לסביבתו, ולנגד עיניו עמדה תמיד טובת חייליו". מפקד היחידה בה שירת, כתב: "השאיפה לשלמות היא זו שהניעה את אלון בכל דרכיו בפלוגה והיא זו שהניעה אותנו, מפקדים וחיילים, ללכת אחריו. אלון היה מפקד צוות בעל שמחת חיים ואהוד על פקודיו ומפקדיו. אלון, שנפל בדרכו למוצב בלבנון, האמין כי עליו לבצע את המוטל עליו בצורה הטובה ביותר, בנחישות ובמקצועיות, על מנת להגן על יישובי הצפון, שבהם חיים ילדים, שהיו אהבת חייו. אלון דרש רבות מחייליו אך ידע גם להחמיא כשצריך ולטפוח על שכמו של כל חייל בצוות מבלי לעשות איפה ואיפה." האסון סוקר בהרחבה בעיתונות ובין הכתבות תוארה גם דמותו של אלון.

משפחתו תרמה ספר תורה על שמו לבית הכנסת "משכן יוסף" בגבעת זאב. המכינה בה למד הקימה לזכרו כיתה חדשה ובה ספרייה עם הספרים שאלון אהב. בשיתוף בני המשפחה, הוציאו חבריו לזכרו את

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הספר "אלון". בספר כלולים תולדות חייו, שירים, תמונות, מכתבים ומאמרים של מפקדיו, פקודיו, חבריו לשירות וללימודים, בני משפחה ומכרים.

מפקד הפלוגה בה שירת אלון, כתב: "את אלון ראיתי בהרבה מצבים שונים - קשים ופחות קשים ולמדתי להכיר בחור מיוחד, עם רצון להצליח בכל הנקרה בדרכו. אלון גילה התעניינות, סקרנות ולמידה, על מנת להשתפר, להיות טוב יותר ולעזור לחברים. ... הביטחון שהשרה על חייליו ומפקדיו, התחושה שיש על מי לסמוך, הרצינות והעבודה המסורה - הינם אלון. ... אלון היה יפה מבחוץ ומבפנים". מפקד המחלקה כתב עליו: "עיקשותו ונחישותו הם שעשו אותו קשר-מ"מ. הוא לא מונה לתפקיד, הוא נטל אותו על כתפיו (תרתי משמע, יש לומר) בתחילת מסע כומתה, ולא הוריד אותו מעליהן עד לסוף המסלול. תמימותו ויושרו, באו לידי ביטוי בעניניו הגדולות. כשהיה מדבר, ידעת שפיו ולבו שווים, הן כששאל את אחת משאלותיו המפורסמות, והן כשענה תשובות לשאלות, הן כשעשה משגה חמור ככל שיהיה, והן כשצלחו לו מעשי ידיו. אלון ביטא תמיד את אשר על לבו. לבו גם העניק לו מידה לא מבוטלת של גאווה. ... גאוותו לא חרגה אל עבר היהירות וההתנשאות, והוצדקה על ידי דרישה עצמית, מהגבוהות ביותר. ... לפעמים אני מאחל לעצמי, שהייתי יכול ללמוד ממנו מעט על שלמות בין מעשים לבין לב". חברים לשירות וחייליו של אלון כתבו: "האבידה הגדולה וההרגשה של איבוד אח ורע הן דבר שאף פעם בחיינו הקצרים והצעירים לא היינו צריכים לנסות להבין או להתמודד איתן. ההרגשה לעתים היא שהבעיה אינה באובדן, אלא בנו, שלא ידענו ולא הכרנו בגדולתו של מי שעבד, שעשה והנחיל לנו כה רבות - צניעות, ענווה אמיתית וצחוק תמידי, אך מאחורי אותן עיניים כחולות מדהימות, עמד מישוהו משכמו ומעלה, שמעולם לא ידענו את האמת שבו. ... גם בקטעים הכי קשים, ידע אלון לא לטעות, ידע לעצור, לחשוב ולהתייעץ. גם כאשר ירו עליו, ידע לעשות הכול בצורה מושלמת, לקבל את השבחים ואף אחד מאתנו לא ידע ולא שמע. אצל אלון לא היתה שום התפרצות של גאווה או רצון לרוץ ולספר לחבר'ה. אם היה מספר משהו בשבתו, זה רק לאחר שהיינו מאלצים אותו לספר, בעוד שכולנו היינו מתגאים, אפילו בדברים הרבה יותר קטנים ושטותיים. ... כל מי שבא במגע עם אלון: חברים, משפחה, אפילו סתם אנשים זרים, היה מתפעל, מתרשם ולעתים אף מושפע מהדרך ארץ שלו ומאהבתו לאדם. ... כשם שעץ האלון חזק ויציב, ולא כל רוח מצויה יכולה לעוקרו, כך אלון היה חזק באופיו, בעקרונותיו, בדעותיו ופורש את מידותיו על הסובבים אותו: אהבת הארץ, שמחת החיים, היחס למשפחתו והאהבה לחברים".